

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:
THE MOUNTAIN OF ADVENTURE
by Enid Blyton

First published 1949 by Macmillan Children's Books,
an imprint of Pan Macmillan
Text copyright © 1948 Hodder & Stoughton Limited
All rights reserved.

Translation Copyright © 2018 за српско издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-02470-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ИНИД БЛАЈТОН

ПЛАНИНА АВАНТУРА

Превела Звездана Шелмић

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Београд, 2018.

Садржај

1. Све је спремно за летњи распуст	7
2. На фарми	15
3. Прво јутро	24
4. Уз планину	31
5. Стижу магарци	39
6. Полазак у Долину лептира	47
7. Путовање	56
8. Прва ноћ на камповању	64
9. Другачији свет	72
10. Непријатна ноћ	80
11. Чудни догађај	88
12. Вукови у ноћи!	96
13. Лице на дрвету	104
14. Свашта се дешава	112
15. Иза зелене завесе	120
16. У планини	128
17. Поново Филип	137
18. Мало истраживања	146

19. Краљ планине	154
20. Чудесна тајна	162
21. На врху планине.	170
22. Хеликоптер	178
23. Чудесна крила	186
24. Хеликоптер се враћа	193
25. Узбудљива ноћ	201
26. Бег кроз планину	210
27. Најзад слободни	218
28. Пси у хајци.	227
29. Све се мења!.	235
30. Крај приче	243
О аутору	251

Све је сиремно за леињи расиуси

Четворо деце певало је из свег гласа у ауту који се пењао стрмим планинским путем.

С њима је певао и папагај, додуше фалш, али је зато узбуђено дизао кресту. Човек за воланом се окренуо ка њима уз осмех.

„Гле ти њих! Од вас не чујем ни мотор аутомобила. Шта вас је спопало?“

Филип, Џек, Дајна и Луси Ен су за тренутак прекинули песму и засули га одговорима.

„Почиње распуст!“

„Јахаћемо по планини на магарцима!“

„Ринге, ринге, раја!“ То је била Кики, Џеков папагај.

„Два месеца ћемо бити заједно и дивно ћемо се провести.“

„Са тобом, Биле, и са мамом! Мама, да ли се и ти радујеш?“

Госпођа Менеринг се насмешила Филипу. „Да, али надам се да нећете све време оволико галамити. Биле, мораћеш да ме штитиш од ове бучне дечурлије.“

„Штитићу те, и те како“, обећао је Бил и скренуо за нову кривину. „Чупаћу их за уши најмање једном дневно – а ако Луси Ен буде требала чврста рука, ја ћу...“

„О, Биле!“, узвикнула је Луси Ен, најмлађа и најмирнија од све деце. „Џек увек каже да нисам довољно чврста. А требало је да сам очврсла после свих авантура кроз које сам прошла.“

„Чврст кô прст, чврст кô крст!“, декламовала је Кики, која је волела речи које слично звуче. „Чврст кô прст, чврст кô...“

„О, ућуткајте је!“, уздахнула је госпођа Менеринг. Уморила се од дугог пута аутомобилом и надала се да ће се путовање убрзо завршити. Чекала су је два месеца школског распуста с децом и била је сигурна да ће до почетка нове школске године бити смождена.

Филип и Дајна су била њена рођена деца, а Џек и Луси Ен, чији родитељи су умрли, боравили су код њих преко распуста и волели су је као да им је рођена мајка. Бил Канингам им је свима био пријатељ и доживео је с њима неколико веома узбудљивих авантура.

Овог лета је пошао с њима како би припазио да не доживе неку нову – или је барем тако рекао. Госпођа Менеринг се зарекла да ће их све време држати на оку, осим ако је Бил са њима – да јој не би нестали, или опет упали у неку ужасну авантуру.

„Требало би да буду безбедни у велшким планинама док смо ти и ја с њима да их чувамо, Биле“, рекла је госпођа Менеринг. Господин Менеринг је одавно умро, а госпођи Менеринг је често било тешко да изађе на крај с толико живахне деце одједном, а нарочито откад су постала старија.

Филип је волео све животиње, птице и инсекте. Његова сестра Дајна није уопште делила то одушевљење и углавном је зазирала од свих дивљих животиња. Много се гнушала безопасних инсеката, мада се у последње време то мало поправљало. Притом је имала и кратак фитиљ, увек спремна да се обрачуна с Филипом, тако да су се често тукли, на велику жалост веома тихе и мирне Луси Ен.

Луси Ен и Џек су такође били брат и сестра. Кики је припадала Џеку и обично му је седела на рамену. Госпођа Менеринг је једном сасвим озбиљно предложила да му на рамена сваке јакне стави по кожну закрпу, како Кикине канце не би истањиле и исцепале тканину.

Џек је волео птице па су он и Филип провели многе узбудљиве сате заједно, посматрајући и фотографишући их. Имали су величанствену колекцију фотографија, за коју је Бил тврдио да вреди доста новца. И на овај распуст су понели фото-апарате и двогледе за посматрање птица.

„Можда ћемо поново видети орлове“, рекао је Џек. „Да ли се сећаш оног орловог гнезда у близини старог дворца у Шкотској, Филипе? Можда ћемо видети и мишаре.“

„Мииииш!“, сместа је рекла Кики. „Миш је добио грип!“

„Можда ћемо доживети и неку авантуру“, додао је Филип смешећи се. „Мама и Бил су, додуше, уверени да ће нас они овог пута сачувати од истих!“

Налазили су се на путу кроз велшке планине, ка веома усамљеном месту, где ће моћи да лутају куда год пожелe са својим фото-апаратима и двогледима. Свако ће добити и по магарца, како би могли да јашу узаним планинским стазама.

„Нећу моћи увек да идем с вама“, упозорила их је госпођа Менеринг, „јер мене јахање магараца не радује колико вас. Али Бил ће бити с вама па ћете бити безбедни.“

„Да, али хоће ли Бил бити безбедан с нама?“, упитао је Џек смешећи се. „Ми га увек некако у нешто увучемо. Сироти Биле!“

„Ако успете да ме увучете у авантуру усред једне од најусамљенијих велшких планина, свака вам част“, одговорио је Бил.

Ауто је ушао у нову кривину и пред њима се појавила фарма.

„Скоро смо стигли“, рекла је госпођа Менеринг. „Мислим да видим кућу у којој ћемо одсести. Да, ено је!“

Деца су се нагнула да боље виде. Кућа је била камена и стара, на планинској падини, окружена амбарима и помоћним зградама. На вечерњем светлу деловала је пријатељски и пуна добродошлице.

„Дивно!“, рекла је Луси Ен. „Како се зове имање?“

Бил је изговорио нешто што је звучало као „Дот-от-у-ели-отел-ин.“

„Забога!“, насмејала се Дајна. „Какво је то име! Чак ни Кики не би могла да га понови! Реци поново, Биле! Да видимо хоће ли успети!“

Бил је послушно поновио име Кики, која је озбиљно слушала учтиво подигавши кресту.

„Сад понови!“, рекао јој је Џек. „Хајде!“

„Дошлиотишлиузелихотели!“, спремно је одговорила Кики све као једну реч. Деца су праснула у смех.

„Одличан покушај, Кики!“, рекао је Џек. „Не можеш збунити Кики, Биле – она ће увек нешто рећи. Браво, Кики!“

Кики је била задовољна похвалом и одговорила звуком налик на мењање брзине на ауту. Радила је то током читавог путовања, што је ужасно ишло на живце госпођи Менеринг.

„Немој јој давати да поново почне!“, замолила је. „Срећа да смо коначно стигли! Где је капија, Биле – или је немају?“

Изгледало је да је нема. Пут се пружао право до зграде, која је личила на амбар, и ту се завршавао. Одатле је узана стаза водила до главне куће и гранала се на три путића до троја врата.

Деца су искочила из аутомобила. Бил је такође изашао и почео да се протеже. Потом је помогао госпођи Менеринг да изађе па су сви почели да се осврћу. Петао

их је поздравио кукурикањем и Кики је сместа и сама одговорила на исти начин, приметно збунивши петла.

Једна врата су се отворила и појавила се пуначка румена жена са широким осмехом. Окренула се и позвала некога у кући.

„Евансе, Евансе, стигли су, гле ти то, стигли су!“

„Ах – госпођо Еванс“, рекао је Бил и руковао се с њом. Потом се руковала и госпођа Менеринг. Затим се из куће појавио онизак човек и пришао им.

„Ово је Еванс, мој муж“, представила га је пуначка жена. „Надамо се да ћете уживати код нас, него шта!“

Говорила је пријатним и мелодичним гласом, који се деци јако допао. Сви су се озбиљно руковали с госпођом Еванс и њеним мужем, а и Кики је пружиала ножицу.

„Гле ти то, папагај!“, узвикнула је госпођа Еванс. „Евансе, папагај!“

Господину Евансу као да се Кики није баш превише допала, али ипак се учтиво насмешио.

„Веома нам је мило што сте дошли“, рекао је истим оним мелодичним гласом. „Изволите овуда.“

Сви су пошли за њим. Одвео их је до куће, а кад је отворио врата, какав их је само призор дочекао!

Дугачак и чврст кухињски сто био је покривен снежнобелим столњаком, а на њему је чекао најукуснији оброк који су деца икада видела у животу.

Велика шунка чекала је да је начну. Крај ње је лежао барени говеђи језик украшен листићима першуна. Огромна чинија салате украшена колутовима тврдо

барених јаја заузимала је централно место. Била су ту и два цела печена пилета, а око њих гомила коврџавих парчића пржене сланине.

Деца су исколачила очи. Каква гозба! А било је и пишкота и колача! И разних џемова и дивног жутог меда! И крчаг пун свежег млека!

„Овај, ви то имате некакву прославу?“, упитао је Џек са дивљењем.

„Гле ти то, прославу! Не, не, то је свечана вечера за вас“, одговорила је госпођа Еванс. „Не можемо да вам спремамо посебно вечеру, јер радимо по цео дан. Јешћете исто што и ми, и то је све. Али данас смо спремили свечану вечеру да вас дочекамо; можете сести чим се умијете!“

„Ох, а морамо ли баш да се умивамо?“, уздахнуо је Филип. „Ја сам сасвим чист. Ијао, колико хране! Ако ћемо се овако хранити целог распуста, ја уопште нећу да идем на јахање на магарцима. Остаћу овде и јешћу!“

„Да, али онда ћеш се ионако толико угојити да магарцац не би ни могао да те носи“, одговорила му је мајка. „Иди и умиј се, Филипе! Госпођа Еванс ће нам показати собе – свима ће вам пријати умивање! – а онда можемо да се посветимо овој величанственој гозби.“

Пошли су узаним завојитим степеницама до соба с ниским плафоном и старинским гломазним намештајем. Госпођа Еванс им је поносно показала мало купатило, које су направили само због гостију.

Добили су укупно четири собе. Бил је био у најмањој, а госпођа Менеринг је добила највећу, прилично

далеко од дечјих соба, јер деца умеју да буду бучна кад устану. Филип и Џек имали су необичну собицу у којој се плафон косо спуштао готово до пода, а девојчице су биле одмах крај њих.

„Ово ће бити дивно!“, радовао се Џек док је прао руке у купатилу, а Кики седела на славини. „Једва чекам да седнем за онај сто у приземљу. Какав дочек!“

„Помери се мало“, нестрпљиво је рекла Дајна. „Код тог лавабоа има места за две особе. Мораћемо да користимо купатило у сменама. Јао, Кики, немој да ми дираш четкицу за нокте! Џек, заустави је!“

Четкица је спасена, а Кики је добила чвргу. Није јој сметало. И она се радовала храни која је чекала у приземљу. Видела је чинију с малинама, крај које је она намеравала да се смести. Одлетела је на Џеково раме и с љубављу му шапутала на уво док је брисао руке веома грубим пешкиром.

„Прекини, Кики, голицаш ме“, рекао је. „Јесмо ли спремни? Тетка Ели! Биле! Јесте ли спремни? Идемо доле!“

„Стижемо!“, одговорили су остали и сви пошли низ степенице. Време је за гозбу!

На фарми

Први оброк на велшкој фарми протекао је у дивном расположењу. Госпођа Еванс се радовала што има госте, а њен муж Еванс просто је сијао док је секао комаде шунке и пилетине. Много пута се чуло „гле ти то!“ и „јашта!“, а Кики се нарочито заинтересовала за мелодични велшки говор.

„Обриши ноге, јашта!“ рекла је неочекивано госпођи Еванс. Жена ју је изненађено погледала. Тад је први пут чула папагаја да говори.

„Затвори врата, гле ти то!“ наредила је Кики и подигла кресту. Деца су праснула у смех.

„Већ је научила велшки!“ смејала се Дајна. „Хеј, припази је мало, Џек – прождире малине!“

Џек је чинију с воћем поклопио тањиром, а Кики се наљутила. Испустила је звук као кад се мења брзина па се Еванс запањено осврнуо.

„У реду је – то је само Кики“, објаснио је Џек. „Она уме да имитира различите звуке. Треба да је чујете како само имитира воз у тунелу.“

Кики је отворила кљун и надула гушу, као да се спрема да изведе управо тај ужасан звук. „Џек!“, журно је рекла госпођа Менеринг. „Не дај Кики да то изведе, иначе ћеш морати да је однесеш на спрат и затвориш у собу.“

„Неваљала Кики, безобразна Кики!“, озбиљно је рекла Кики, препознавши строг призив у гласу госпође Менеринг. Одлетела је Џеку на раме и ту се сместила, гледајући у тањир којим су остале покривене малине. Благо га је грицнула за уво.

Шесторо уморних путника уживали су у оброку. Целог дана су јели само сендвиче! Чак је и госпођа Менеринг јела више него икада за један оброк. Госпођа Еванс је сијала од среће док им је пунила тањире.

„Има још много тога у остави, јашта!“, рекла је. „Евансе, иди донеси и питу с месом.“

„Не, не!“, узвикнула је госпођа Менеринг. „Молим вас, немојте! Овде има и више него довољно – чак и за нас овако гладне! А храна је изванредна!“

Госпођа Еванс је била поласкана. „То је обична сеоска храна, али добра је за децу“, рекла је. „На планинском ваздуху апетит има да им се поправи, јашта!“

„Има да га има“, сложио се Еванс. „Сад слабо једу, али то има да се поправи.“

Госпођа Менеринг је деловала узнемирено. „Благи боже! Никад у животу их нисам видела да толико једу

– ако им се апетит још поправи, нећу бити у стању да их прехраним кад се вратимо кући!“

„А у школи ћемо умирати од глади“, додао је Џек смешећи се.

„Јадни малци!“, узвикнула је госпођа Еванс. „Гле ти то, мораћу онда да вам спакујем целу шунку да понесете!“

На крају су се сви најели до гуше и преко гуше. Седели су за столом и гледали кроз широке ниске прозоре и отворена врата. Какав поглед!

Високе планине уздизале су се под вечерњим светлом. Долином су се протезале дубоке сенке, али планине су и даље биле осветљене и блистале су као чаролијом. Све је било потпуно другачије него код куће и деца су сматрала да се никад неће довољно нагледати планинских врхова и сеновите долине.

„Ово је веома усамљено место“, приметио је Бил. „Не видим ниједну кућу или фарму у близини.“

„Мој брат живи с друге стране оне планине“, показала је госпођа Еванс. „Виђамо се сваке седмице на пијаци. Пијаца је петнаест километара одавде, или шеснаест. А моја сестра живи иза оне планине тамо. И она има фарму. Дакле, ето, имамо и суседе.“

„Да, али не баш близу!“, јавила се Дајна. „Да ли се икада осећате усамљено, госпођо Еванс?“

Госпођу Еванс то као да је изненадило. „Усамљено? Зашто бих била усамљена кад је Еванс ту са мном, а имамо и пастира у брдима и кравара и његову жену

у кућици ту близу? И наравно, много животиња, као што видите.“

Кокошке су мирно улазиле и излазиле кроз отворена врата и кљуцале мрве које падну са стола. Кики их је напето гледала. Почела је да кокодаче, а кокошке су јој одговориле. Појавио се и петао, шепурећи се, и почео да се осврће тражећи кокошку чији глас није препознавао.

„Кукурукууу!“, пркосно је запевао петао кад је угледао Кики на Џековом рамену.

„Кукурукууу!“, одговорила му је Кики, а петао је сместа скочио на сто, спреман да се бори.

Брзо су га отерали и он је увређено отишао, праћен Кикиним гласним смехом. Еванс се држао за стомак од смеха, а сузе су му текле низ лице.

„Сјајна ти је та птица, гле ти то!“, рекао је Џеку. „Дај јој слободно још малина.“

„Довољно је појела, хвала“, одговорио је Џек, задовољан Евансовом похвалом. Неки људи нису волели папагаје, па кад су некуда путовали заједно, Џек се увек прибојавао да ће се неко због ње бунити.

Пошли су да шетају кроз златно вече, сити и срећни. Бил и госпођа Менеринг су сели на стари камени зид да гледају како на западу сунце залази иза планина. Четворо деце је обишло главну кућу и помоћне зграде.

„Свиње! Ах, какав величанствен свињац имају!“, изненадила се Дајна. „Још никад нисам видела чисту свињу. Погледај ову, дебела је и блистава као да су је орибали.“

„Вероватно и јесу, у оквиру генералног поспремања за наш долазак!“, одговорио је Филип. „А прасићи су нарочито слатки. Гледај их како рију наоколо тим смешним малим њушкицама.“

„Кики ће ускоро научити мноштво нових гласова“, приметила је Луси Ен пошто је чула како папагај изводи врло уверљиво гроктање. „Умеће и да муче и да блеји и да грокће и да кокодаче...“

„И да ћурличе као ћурка!“, додала је Дајна, која је управо приметила неколико ћурки у близини. „Ово је дивна фарма. Имају све могуће животиње. Јао, Филипе – гледај оно јаре!“

На падини недалеко од куће пасло је неколико коза, а с њима и једно јаре. Било је снежнобело, нежно и, све у свему, предивно. Филип се загледао у њега и сместа га заволео.

Тихо је замекетао и све козе су престале да пасу и окренуле се ка њему. Јаре је наћулило мале беле уши и непомично стало на дрхтавим ногама. Очито је било веома младо.

Филип је поновио мекет. Јаре је оставило мајку и пошло ка њему. Скочило му је право у наручје и угнездило се ту, загнузивши паперјасту главицу под Филипovu браду.

„Јао, Филипе, како је дивно!“, рекле су девојчице углас, па су почеле да мазе јаре и трљају образе о снежнобело крзно.

„Волела бих да животиње тако долазе и код мене“, изјавила је Луси Ен с призвуком зависти. Филип је

стварно привлачио створења свих врста. Чак и ноћни лептир би му се мирно сместио на прст, а током година имао је невероватан број најчуднијих љубимаца. Жежеве, јеленке, гуштере, птиће, мишеве, пацове – никад нисте могли знати шта ће Филип следеће донети. Све животиње су га волеле и веровале му, а он је њих разумео и узвраћао им љубав.

„Е сад ће га ово јаре пратити у стопу као куче докле год је овде“, рекла је Дајна. „Па, драго ми је бар што је то јаре, а не крава! Сећате ли се како је било грозно кад је Филип ушао на ливаду код стада крава, а оне су му све пришле и почеле да га мазе њушкама и пратиле га наоколо кап пси! Чак су покушале да пређу преко капије и кроз живицу за њим. Баш сам се била уплашила.“

„Треба да те је стид што се плашиш крава“, одговорио је Филип, милујући јаре. „Нема разлога за то, Ди. Чуди ме да се ниси уплашила и овог јарета. Кладим се да би побегла да су нам козе пришле.“

„Не бих“, увређено је одвратила Дајна, али ипак се журно удаљила кад је стадо коза, привучено призором јарета у Филиповим рукама, почело да се приближава деци.

Ускоро су окружиле Филипа, Луси Ен и Џека. Дајна их је гледала са сигурне удаљености. Јаре је почело да мекеће када је видело мајку, али чим га је Филип спустио да се врати код ње, оно му је поново скочило у наручје!